

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 213. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1814_222-txt-shoot-idm10134.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Femte Fredrik, du hvis Kiste
Er blandt Kongernes den sidste,
Som ved Hellig Korsens Kilde
Stade fik, der det var silde,
Hvilket Mærke, hvilken Stav
Rister Saga paa din Grav?
Tankefuld hun stander stille,
Læner sig til Kirkepille,
Sukker, grunder, mæler seent:
214Hvidt er ikke altid reent,
Dømmer ei for tidlig Nogen,
Gud vil selv oplade Bogen,
Salomon er Fredrik kaldt,
Lyset aabenbarer Alt.
Ei med Christjan kom tilbage
Glippings eller Menveds Dage,
Mellem Frænder saae Man vel
Biblen gjorde Rum og Skiel,
Fjerde Frederik jo var
Danmarks tredde Valdemar,
Derfor ei Christoffers Æt
Kom paa Thronen dette Sæt,
Riget kom ei fuldt i Band,
Blev forsat men ei adspredt;
Og Christoffer uden Land,
Blev i Dannemark useet.
Riget blev dog Gud skee Lov!
Ikke Greveran og Rov,
Ingen Geert jeg mindes kan,
Kun maaske en halv Johan.
Underlig sig Tiden vender,
Underlige er dens Spor,
Klarligen Man dem erkiender,
Og i Kongers Kroneord.
Gud er al vor Trøst, vort Haab
215Saa ved Danmarks anden Daab,
Talte Kristjan og Hans Søn,
Det var Kongesuk og Bøn.
Gudsfrygt stærker Land og Rige,
Hørtes Fjerde Christjan sige,
Er det ei med andre Ord:
Vær dog klog, og lad dig drive
Til ved Herrens Frygt at blive,
Gudsfrygt er en *Vinding* stor.
Paa Guds Forsyn maa jeg stole,
Sagde Fjerde Christjans Søn,
Dannemark i Modgangs Skole,
Læste paa sin Morgenbøn.
Gudsfrygt og Retfærdighed
Sagde Christian den Femte;
Er det ei som om Man glemte
Gudsfrygt er Retfærdighed,
Og at hvo som ei gjør Ret
Frygter Gud kun saare slet.
Fjerde Fredrik stemte i:
Herren staaer mig kraftig bi.
Dannemark i Modgangs Skole
Dreves til paa Gud at stole,
Men som paa en Hjælper stærk,
Der dem hjalp i *deres Værk*.
Her det halv forborgent laa,
216Hvad Man øiensynlig saa
Over Sjette Christjans Krone;
Jeg, saa er hans Ord udtolket,
Virke vil for Gud og Folket
Det var glemt at i Guds Kirke

Vi kun *Herrens* Værk skal virke,
Det var glemt at Kraft og Ære
Skal som Riget *Herrens* være,
Glemt, en Drot ei tale maa,
Ord der klinge som hans egne,
Skal for Gud i Aanden staa,
Tale paa sit Legems Vegne,
Saa hvert Lem, det ganske Rige
Kongens Ord kan eftersige;
Halv forglemt var at fra Gud
Folkets Held kun springer ud.
Meer og meer Man Herren glemte
Og Kong Frederik den Femte
Er den første Drot, hvis Ord
Holdtes fængslede paa Jord,
Klogskab og Standhaftighed
Komme de ei ovenned?
Hvad kan Mandekløgt formaa?
Kan vel Kiød for Gud bestaa?
Fredrik! det er Sagas Tale,
Tavshed Drotter kan befale;
Men en Drot, som frygter Gud,
217Aldrig vil med Herrebud,
Som med Knebel Tungen binde
Paa den gamle fromme Kvinde,
Der kun siger hvad hun saae,
Der kun haver den Attraa;
Herrens Raad og Verdens Fare
Klarligen at aabenbare.
Didriks Æt og har det Rygte
At den Herren vilde frygte,
At endog den stundom foer
Vild fra Herrens Vei, i Nord;
Blev af den dog aldrig Munden
Paa Guds Ord og Saga bunden.
Frederik! det Eftermæle
At du var af Didriks Æt,
Skal dig ingen Tyv frastjæle,
Medens Saga taler ret;
Vennesæl og øm og mild
Var du selv naar du foer vild
Johan Cramer var din Præst,
Gottlieb Klopstok var din Giæst
Fra hvis Harpe første Sang
Over disse Grave klang;
Ja hvis Harpe du gav Strænge,
Saa den mægted i sin Klang
Vidt at bære Skjaldens Sang;
218Sangen som skal mindes længe,
Sangen i de høie Toner
Om Guds Søn, om vor Forsoner,
Sangen som dit Kongenavn
Slynget i en Blomsterkrands,
Bære skal i kiærlig Favn,
Hædre, til Man glemmer Hans
Til hvis Pris den sig har føiet
I hvis Navn og du har bøiet
Vidner Skjalden, dine Knæ.
Fredrik! ak! i Messiadens Favn
Sjelden skuer Man det Kongenavn,
Ræd Man flygter fra den Himmelglands
Som udgaaer fra Jesu Straalekrands:
Messiaden er et Sidestykke
Til den Kirke, som du vilde bygge,
Ja dens Marmelstene lod du slinge,
Til en Hald hvori den Sang saa fiin

Kunde lystelig for Øren klinge;
Messiaden er en Ligsang fiin
Til et Gravkapel som Kirken din.
Ja den er et Gravkapel i Ord
Bygt for Kirken, der dens Aand udfoer
Stenen er saa fager og saa klinger,
Øiet frydes ved dens Aaregang,
Øret kildres ved den søde Klang,
219Som af Understenen glad udspringer;
Men den Steen i Korsets Tegn sig hvælver
Trolden seer det Himmeltegn og skiælver;
Men den Steen til Alter sig mon bøie
Og dens Klang sig svinger mod det Høie;
Og selv paa den mest forvovne Bue,
Er dog Jesu Christi Navn at skue.
Roses kan den af en Troldehær,
Trolde vorder den dog aldrig kiær.
Og saasnart en utro Mesterhaand
Byggede af Ordets Marmelstene,
Buer der forvovne sig forene
Til et Offerhus for Verdens Aand;
Flux de flygted fra den *græske Kirke*,
Raabte kolde, naar de saae sig om:
Hvad dog *Kunsten* ei formaaer at virke!
Et Pallads *endog af Christendom!*
Ja, o Frederik! din Skjalds Pallads
Staar som Kirken vilde stande nu,
Hvis den stod, som dig den stod i Hu
Tomt, uændset i en Krog paa Stads,
Skal det roses, Rosen kun annammer,
Den oplyste, liberale Tid,
Som opbyggede med Konst og Flid,
Christendom et saadant Sovekammer
Som saa fiint begrov den usle Kvinde,
220Der, endskiøndt hun Verden slemt bedrog
Hindrede den i at vorde klog,
Dog engang var Fædrenes Veninde.